

til hinder for en national ordning, hvorefter det kræves, at den kompetente registeransvarlige ret ved overskridelse af den lovmæssige frist på ni måneder for udarbejdelse og offentliggørelse af årsregnskabet overfor denne registeransvarlige ret

- uden forinden at give mulighed for stillingtagen til, om der består en offentlighedspligt, eller at gøre eventuelle hindringer for offentliggørelsen gældende, især uden først at undersøge, om dette årsregnskab allerede er blevet forelagt den registeransvarlige ret ved selskabets hovedsæde, og
- uden forudgående individuel anmodning til selskabet eller dets tegningsberettigede organer om at efterkomme offentlighedspligten

straks pålægger selskabet og hvert af de tegningsberettigede organer en bøde på mindst 700 EUR ud fra den fiktion, at selskabet og dets tegningsberettigede organer, med mindre det modsatte bevises, culpøst har undladt offentliggørelsen, og som for hver påfølgende forsinkelse på to måneder kræver, at selskabet og hvert af dets tegningsberettigede organer straks pålægges yderligere bøder på mindst 700 EUR ud fra den fiktion, at selskabet og dets tegningsberettigede organer, igen med mindre det modsatte bevises, culpøst har undladt offentliggørelsen?

⁽¹⁾ Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9.3.1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagerens som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT L 65, s. 8).

⁽²⁾ Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25.7.1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 224, s. 1), som ændret ved direktiv 2006/46/EF af 14.6.2006 (EUT L 224, s. 1).

⁽³⁾ Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13.6.1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT L 193, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 16. august 2011 — Katja Ettwein mod Finanzamt Konstanz

(Sag C-425/11)

(2011/C 331/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Baden-Württemberg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Katja Ettwein

Sagsøgt: Finanzamt Konstanz

Præjudicielt spørgsmål

Skal aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer af 21. juni 1999 (⁽¹⁾) (BGBl. II 2001, s. 810 ff.), som den 2. september 1999 blev vedtaget som lov af Forbundsagen (BGBl. II 2001, s. 810), og som trådte i kraft den 1. juni 1999, særligt artikel 1, 2, 11, 16 og 21 samt artikel 9, 13 og 15 i aftalens bilag I, fortolkes således, at de ikke tillader, at ægtefæller, der bor i Schweiz, og som er skattepligtige i Tyskland af deres samlede skattepligtige indtægter, nægtes ret til sambeskatning med anvendelse af den såkaldte »splitting-metode«?

⁽¹⁾ Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer — Slutakt — Fælles erklæring — Underretning om ikrafttrædelsen af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund inden for sektorerne fri bevægelighed for personer, luft- og landtransport, offentlige indkøb, videnskabeligt og teknisk samarbejde, gensidig anerkendelse af overensstemmelsesvurdering og handel med landbrugsprodukter (EFT L 114, s. 6).

Appel iværksat den 18. august 2011 af Gosselin Group NV, tidligere Gosselin World Wide Moving NV, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. juni 2011 i forende sager T-208/08 og T-209/08, Gosselin Group NV og Stichting Administratiekantoor Portielje mod Europa-Kommissionen

(Sag C-429/11 P)

(2011/C 331/13)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Gosselin Group NV, tidligere Gosselin World Wide Moving NV (ved advokaten F. Wijckmans og H. Burez)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen og Stichting Administratiekantoor Portielje

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- i) Dommen (⁽¹⁾) ophæves for så vidt som de påtalte handlinger efter Rettens opfattelse efter deres karakter begrænser konkurrencen, uden at det kræves, at der føres bevis for de konkurrencebegrænsende virkninger, og ii) beslutningen (⁽²⁾) (i den ændrede affattelse, og for så vidt som den omfatter appellanten) annulleres, idet der i beslutningen ikke føres bevis for, at den praksis, som appellanten holdes ansvarlig for, har konkurrenceretlige virkninger.